

Arrest

nr. 134 211 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en W.L., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 23 januari 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 29 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 juli 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 14 september 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.02.2012 werd ingediend door:

*Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [A.I.]
Nationaliteit: Nigeriaan
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Twee ongedateerde foto's: aangezien deze foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan niet achterhaald worden wanneer ze genomen zijn. Bijgevolg worden ze niet aanvaard als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Twee foto's dd 12.03.2010, 25.12.2010: gezien de recente data van deze foto's tonen deze niet aan dat betrokkene elkaar tenminste twee jaar voor de aanvraag kennen en elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.*
- Verklaringen van derden: aangezien dit verklaringen op eer betreffen die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, vormen deze verklaringen geen afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele relatie.*

Bovendien stelt artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voorzover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering voorlegt dd juli 2011-april 2012 maar voor deze hele periode, namelijk tien maanden, geen enkel bewijs voorlegt dat aantoon dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° en van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 en daarom wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoeker ingevolge een tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die hij op 24 april 2014 indiende in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschafft de volgende toelichting:

[...]

In casu is de bestreden beslissing van 20 september 2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;

- dat de aangebrachte bewijzen van de relatie (i.e. foto's en verklaringen van familie en vrienden);
- dat blijkbaar de Belgische partner van verzoeker niet over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" zou beschikken.

Allereerst legt verzoeker en zijn partner voldoende bewijzen van hun relatie voor, hetgeen blijkt uit de bijgebrachte foto's en verklaringen.

Ten tweede zal uit de hierna te volgen uiteenzetting blijken dat verwerende partij ten onrechte van oordeel was dat de Belgische partner over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte [...].

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij ernstig werden betwist.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met een Belgische partner en een Nigeriaanse partner. Het gegeven dat in de aanvraag (bijlage 19ter) van 29.02.2012 vermeld staat "bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen [B]elg" dient te worden voorgelegd uiterlijk op 29.05.2012, is op zich onvoldoende en niet afdoende om de bestreden beslissing te schragen. Immers, een werkloosheidsuitkering is een regelmatige en stabiele vorm van bestaansmiddelen. Om te kunnen antwoorden op de vraag of de werkloosheidsuitkering wel voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijke en zorgvuldige manier niet antwoorden daar op geen enkel ogenblik verwerende partij verzoeker of diens Belgische partner om stukken hierover heeft verzocht. Immer[s], in de aanvraag van 29.02.2012 (bijlage 19ter) werd enkel gevraagd naar "bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen [B]elg" zonder nadere precisering. Er werd ook niet gevraagd naar stukken van actieve zoektocht naar tewerkstelling.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf in te trekken in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Men had bij voorbeeld verzoekers (gelet op hun concrete situatie) een maand bijkomend gegeven om de stukken van actieve zoektocht naar tewerkstelling voor te leggen.

De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over. In casu had verwerende partij minstens moeten vragen van een werkgeversattest of interimcontracten voor te leggen.

Integendeel, verwerende partij heeft geen enkele behoeftenanalyse gemaakt en nodigde noch verzoeker noch diens Belgische partner recente bewijzen van (zoektocht) tewerkstelling voor te leggen. Gelet op de concrete situatie van dit dossier, was het minstens gepast om verzoeker de kans te geven bijkomende stukken binnen te brengen ten einde een duidelijk financieel beeld te geven aan verwerende partij, zodat deze laatste een behoeftenanalyse kan voeren. In de bestreden beslissing VERONDERSTELT verwerende partij dat de partner van verzoeker geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Deze modus operandi van verwerende partij is niet ernstig te noemen. Minstens had verwerende partij verzoeker bijkomende stukken moeten vragen om een behoeftenanalyse te kunnen uitvoeren."

3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – die pertinent en draagkrachtig zijn – kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter inuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

- a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.*

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- b) met elkaar komen samenleven;
- c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
- f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;"

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

"§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf worden genomen overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met W.L. aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoeker bracht ter staving van zijn standpunt dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met W.L. vier foto's en een aantal door vrienden en kennissen opgestelde verklaringen aan. Verweerder heeft duidelijk aangegeven dat van twee foto's niet kan worden vastgesteld wanneer ze werden gemaakt en dat deze foto's daarom niet toelaten het duurzaam en stabiel karakter van de relatie van verzoeker en zijn Belgische vriendin vast te stellen. Hij heeft voorts geduid dat de twee andere foto's van te recente datum waren om te kunnen besluiten dat zij elkaar al twee jaar kennen en dat deze foto's hoe dan ook niet kunnen leiden tot de vaststelling dat verzoeker en W.L. elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Daarnaast heeft verweerder gemotiveerd geen bewijswaarde te willen verlenen aan de schriftelijke verklaringen die door familieleden, vrienden en kennissen van verzoeker en W.L. werden opgesteld en heeft hij hierbij uiteengezet dat niet kan worden nagegaan of de inhoud van deze stukken een correcte weergave is van de werkelijkheid. De bevindingen van verweerder vinden steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en de appreciatie van de voorgelegde documenten kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Verzoeker laat trouwens ook na op enigerlei wijze toe te lichten waarom hij meent dat de zienswijze van verweerder niet aanvaardbaar is.

De vaststelling dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden die zijn bepaald in artikel 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet volstaat om de beslissing tot weigering tot verblijf te onderbouwen. De kritiek van verzoeker tegen een tweede in deze beslissing opgenomen weigeringsmotief – de vaststelling dat niet blijkt dat W.L. over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt – kan, nu het gericht is tegen een overtollig motief, dan ook niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker niet weerlegt dat hij naliet aan te tonen dat zijn Belgische vriendin over enige vorm van inkomsten beschikte die verweerder in aanmerking kon nemen. Verzoeker bracht enkel het bewijs aan dat W.L. werkloosheidskeringen ontving, zonder tevens het bewijs te leveren dat W.L. ook actief werk zocht. Aangezien er geen bewijzen van inkomsten voorlagen die conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in aanmerking konden worden genomen, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder nader had dienen te onderzoeken of de beschikbare bestaansmiddelen niet volstonden om in de behoeften van de partners te voldoen.

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad opnieuw vast dat verzoekers grief betrekking heeft op een overtollig motief in de bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig is. Daarenboven moet worden benadrukt dat van een vreemdeling die voorhoudt een recht op verblijf te kunnen laten gelden kan worden verwacht dat hij weet onder welke voorwaarden dit recht op verblijf kan worden erkend en dat hij passende overtuigingsstukken bij zijn aanvraag voegt om aan te tonen dat hij deze voorwaarden vervult. De Raad kan om die reden verzoekers redenering dat verweerder onzorgvuldig optrad door een beslissing te nemen zonder eerst in detail te hebben uiteengezet welke precieze overtuigingsstukken in de verschillende mogelijke scenario's dienden te worden aangebracht niet volgen. Het feit dat verzoeker zich niet de moeite getrooste om zijn verblijfsaanvraag op een deugdelijke wijze voor te bereiden laat enkel toe te concluderen dat hij zelf onzorgvuldig optrad. Verzoeker maakt bovendien zelfs niet aannemelijk dat indien verweerder hem meer in detail had uiteengezet welke bewijsstukken zeker nog vereist waren en indien hem iets meer tijd zou zijn verleend om de vereiste bewijsstukken aan te brengen hij bij machte zou zijn geweest om deze stukken neer te leggen, zodat ook om die reden niet blijkt dat hij belang heeft bij zijn grief.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze

beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK